

Indankningsret til Ministeren, altsaa en tilsvarende Regel, som man har i Sygekasseloven, og som jo ikke der har givet nogen Anledning til Misnøje.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) omtalte Bestemmelserne i § 6 og § 13, hvor der bl. a. er Tale om de „moraliske Grunde“; og han var bange for de Bestemmelser, som Lovforslaget i saa Henseende har. Jeg skal da bemærke til det ærede Medlem, at man jo ogsaa der muligvis kunde indrømme vedkommende en Indankningsret til Ministeren, saaledes at Spørgsmaalet kunde blive gjort til Genstand for fornyet Overvejelse, naar det havde været hos Nævnet.

I § 13 tales der om, at en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke maa yde Understøttelse i visse nærmere bestemte Tilfælde, og under Nr. 4 staar der: „til Medlemmer, der aftjene deres Værnepligt“. Der vilde jeg gerne henstille, om det ikke vilde være rimeligt, at man fik særlige Regler for værnepligtige paa denne Lov, saaledes som man har det paa Sygekasseloven. Jeg tror ikke, der kan indvendes noget imod, at man havde saadanne særlige Regler, der gave de værnepligtige Ret til, uden at betale Bidrag i den Tid, de vare indkaldte, at bevare deres Medlemsret, men uden at have Krav paa Understøttelse. Det forekommer mig noget haardt, naar man ser hen til Bestemmelserne i § 11, at forlange, at deres Medlemsret helt skal afbrydes. Jeg sætter f. Eks. det Tilfælde, at en Mand har været Medlem af en Arbejdsløshedskasse i $\frac{3}{4}$ Aar og saa bliver indkaldt; saa vil de 3 Kvartaler slet ikke komme ham til Nytte, medmindre han vedbliver at betale sit Kontingent, sin Præmie, i den Tid, han er indkaldt; og man maa jo dog i alt Fald huske, at saa længe han er indkaldt, løber Kassen ingen Arbejdsløshedsrisiko for hans Vedkommende.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) omtalte Bestemmelsen om de 70 Dage, og jeg skal ogsaa henstille, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt, navnlig til at begynde med, at komme ind paa nogen Bevægelsesfrihed i saa Henseende.

I § 15 er der givet visse Bestemmelser med Hensyn til hele Lovens Administration, og jeg vil gerne forhandle nærmere med Udvalget om disse Bestemmelser; hvis man skulde ind paa at lade Arbejdsløshedsinspektøren og Sygekasseinspektøren være den samme, tror jeg, det vilde være heldigere, at man kom til at slaa disse Ad-

ministrationer sammen i et Direktorat; det vilde af Hensyn til disse noget forskelligartede Administrationsvirksomheder, som her bliver Tale om, sikkert vise sig at være mest praktisk, og det kunde ogsaa medføre den — jeg vil indrømme rent underordnede Fordel —, at man slap for den meget besværlige Titel: „Arbejdsløshedsinspektør“.

Naa, det er nu de forskellige mindre og ganske uprincipielle Ændringer, som jeg har at henstille til det ærede Udvalg, der vil komme til at tage Sagen under Overvejelse, men jeg skal straks med Hensyn til disse Ændringer sige, at jeg skal være meget villig til at slaa af paa de Ønsker, jeg saaledes maatte have, hvis de skulde volde nogen som helst Vanskeligheder for at faa Sagen fremmet hurtigt. For mig er det Hovedsagen, at man snarest muligt kommer i Gang med Arbejdet og faar Arbejdsløshedskasserne ud i Livet, saaledes at de kunne komme til at virke endnu i Opgangsperioden, hvor Forsikringstanken lettere trænger igennem. I Aar er der jo ogsaa fra Regeringens Side forelagt et Forslag om Hjelpekasser, hvorved Understøttelsesprincippet fæstnes og udvides. Jeg betragter dette Lovforslag her om Forsikringskasser som et overordentlig heldigt og gavnligt Supplement til den Virksomhed, der udøves gennem Hjelpekasserne, og det er mit Haab, at det vil vise sig under den fortsatte Behandling her paa Rigsdagen, at alle Partier ville medvirke til, at vi kunne faa en Løsning af denne Sag, saa at de alle til sin Tid med Rette maa kunne tage Del i Æren for, at vi ere naaede til et saa stort socialt Fremskridt her i Landet.

Lange: I Samlingen 1903—04 reddede det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) en personlig Henvendelse til mig og spurgte, om jeg troede, at det Lovforslag, som den Gang var fremlagt af forskellige Medlemmer her i Tinget, virkelig havde Sympati hos Arbejdsgiverne. Jeg udtalte den Gang et absolut Ja dertil, saa vidt min Erfaring strakte, og jeg gør det samme i Dag. Det er ganske naturligt, idet enhver vil kunne forstaa, at det specielt for mange Arbejdsgivere maa være en Tilfredsstillelse at vide, at man har en Arbejdsløshedskasse, hvorigennem de arbejdsløse kunne faa en Støtte, thi det turde være givet og sikkert — og der kan jeg for Resten gaa ud fra mig selv —, at man mange Gange, naar man er nødt til at lade en Arbejder